

Hvad hedder barnet og hvorfor?

EVA VILLARSEN MELDGAARD

I gamle dage, og det vil i dette tilfælde sige før år 1800, havde man ingen problemer med børnenes fornavne. Den ældste søn blev opkaldt efter farfaderen, den næstældste søn efter morfaderen, den ældste datter efter farmoderen og den næstældste datter efter mormoderen. Derefter fulgte onkler og tanter i et sindrigt system. Opkaldelse efter døde søskende og efter forældrenes afdøde ægtefæller i et tidligere ægteskab var også barske realiteter i datidens samfund.

ROMANTIKKEN

Men i juni 1802 holdt den danske romantik sit indtog, nærmest på dato, da den 22-årige Adam Oehlenschläger efter en 15 timer lang samtale med den norske filosof Henrik Steffens styrtede hjem og skrev Guldhornene på én eneste nat, digtet der er blevet kaldt "Programmet for Romantiken i Norden". Året efter fulgte i "Digte af 1803" "Hakon Jarls Død eller Kristendommens Indførsel i Norge", hvor han for alvor introducerede den nordiske oldtid, den uudtømmelige kilde som han resten af sit liv til sin død i 1850 fortsatte med at øse af i sine litterære værker, hvoraf især de talrige nordiske tragedier gik lige til folkets hjerte.

N.F.S. Grundtvig udgav 1808 Nordens mytologi og oversatte 1818-22 Saxos "Gesta Danorum" og "Snorres Heimskringla". Og i 1824 tog B.S. Ingemann med versromanen "Valdemar den Store og hans Mænd" hul på den række historiske romaner fra dansk middelalder som blev de første bøger ud over Bibelen, der nåede

helt ud til bondestanden. Da den første folkehøjskole 1844 startede i Rødning var disse emner blandt de væsentligste, som bondestandens ungdom blev undervist i. Ja den danske højskolepioner Christen Kold mente i ramme alvor at man burde lægge B.S. Ingemanns mildt sagt historisk ukorrekte romaner til grund for højskolens historieundervisning.

Nu havde danskerne læst bøger før romantikkens tid, og københavnernes havde altid været flittige teatergængere. Det revolutionerende nye var at de begyndte at opkalde deres børn efter de helte og heltinder, de græd over på teatret og læste om hos Saxo og Snorre. Og dermed begyndte det gamle opkaldelsessystem at gå i skred.

Denne opkaldelse efter personer i den nordiske oldtid tog et sådant omfang at den har fået sit eget navn inden for navneforskningen: *Den nordiske navnerenæssance*. Den startede i København omkring 1820 og nåede i sidste halvdel af 1800-tallet med højskolen ud til bondestanden.

NAVNEMODER OG MODENAVNE

Man havde nok haft navnemoder før Den nordiske navnerenæssance, men det var navnemoder der passede sig ind efter opkaldelsessystemet. *Dobbeltnavnemoden* som introduceredes med Christian IVs børn (*Christian Ulrik, Leonora Christine, Valdemar Christian* etc), har man søgt forklaret ved at den gjorde det muligt at opkalde to personer i stedet for én, og den forklaring lader sig da også efterprøve i mange tilfælde. Moden med at danne kvindenavne til mandsnavne (*Frederikke, Thomasine, Vilhelmine*) som især florerede i 1700- og 1800-tallet, gjorde det muligt at opkalde kvinder efter mænd. Et af de berømteste danske eksempler er forfatterinden *Thomasine Gyllembourg* (1773-1856). Hun var opkaldt efter sin farfar *Thomas Buntzen* eller rettere: Efter at to ældre brødre, opkaldt efter farfaderen, begge var døde som små, skønnede

man at der nok ikke kom flere drengebørn i den familie, og døbte *Thomasine* med den kvindelige pendant til farfaderens fornavn.

Men den nordiske navnerenæssance er den første *moderne navnemode*, og moderne navnemoder er karakteriseret ved at forældrene vælger børnenes fornavne fra en navnegruppe, som man ikke har eller ikke behøver at have nogen familiær, social eller kulturel tilknytning til, men som man lige som alle andre forældre på samme tidspunkt føler æstetisk acceptabel. Et godt eksempel på en sådan moderne navnemode er de bibelske drenge navne (*Benjamin, Daniel, Mathias, Tobias* etc.), en mode der startede i 70erne og som er her endnu. Disse navne har aldrig tidligere været almindelige ud over i indremissionske kredse. Men de forældre der nu vælger navnene, behøver overhovedet ikke at have nogen religiøs overbevisning. Det er navnene i sig selv de kan lide.

Navnemoder kan være *forudsigelige*, og de kan være *uforudsigelige*. Uforudsigelige navnemoder er fx Den nordiske navnerenæssance, de engelske fornavne der oversvømmede Danmark i kølvandet efter Den anden verdenskrig og de bibelske drenge navne. At navnemoder også kan være forudsigelige har vi først opdaget i de sidste 20-30 år, hvor datalogien har givet os langt større navnematerialer at arbejde med. Der ser nemlig ud til at være en ganske fast turnus i moderne navnemoder. De kommer igen med ca. 100 års mellemrum. Så nu tør vi endda kaste os ud i at spå om fremtidens navnemoder.

Navnemode er altså det fænomen at et meget stort antal forældre vælger navne fra den samme *gruppe* af fornavne. Men de enkelte *navne* i gruppen kan være meget sjældne. Mange af de engelske og pseudoengelske navne der dukkede op efter Den anden verdenskrig, bæres faktisk kun af én eneste person. Også mange af de moverede kvindenavne er unika, gudskelov fristes man til at sige, når det drejer sig om navne som *Jeppebine, Madsgine, Tønnesine*,

Arbejdsomhedmine og *Brixine Geleffsine* der er opkaldt efter hele to danske socialister.

Et modenavn er derimod et navn der pludselig bliver utrolig populært, som regel uden at man egentlig ved hvorfor. Hvis man skal holde sig til den tyske forsker Rainer Frank, som er den der har beskæftiget sig mest med begrebet modenavn, skal et fornavn bæres af mindst 2% af de nyfødte i en årgang for at være et modenavn. Gode eksempler fra de senere år er navnene *Emil* og *Emma*, *Kasper* og *Camilla*. Og navnet skal gå af mode igen næsten lige så hurtigt som det dukkede op. Navne som *Peter* og *Marie* der har været populære fornavne i flere hundrede år, er altså ikke modenavne.

DEN NORDISKE NAVNERENÆSSANCE

Men da denne artikel skal handle om navnemoder og ikke om modenavne, vender vi tilbage til Den nordiske navnerenæssance.

Fra Oehlenschläger kommer navnene *Axel* og *Valborg*, *Hagbard* og *Signe*, *Kjartan* og *Gudrun*, *Olaf*, *Einar*, *Hakon*, *Harald*, *Hroar* og *Helge*, *Thora*, *Thyra* og utallige andre. Fra Ingemann får vi *Carl*, *Erik*, *Valdemar*, *Oluf*, *Otto*, *Holger* og *Aage* og heltindenavnene *Dagmar*, *Rigmor*, *Agnes*, *Inge*, *Ingeborg*, *Ingefred* og *Margrethe*. Navne som *Otto*, *Valdemar*, *Agnes*, *Dagmar*, *Margrethe* og *Valborg* er jo strengt taget ikke af nordisk oprindelse, men det var nok ikke engang B.S. Ingemann klar over, navne på danske helte og heltinder var de i hvert fald! Den danske sagnhistories persongalleri møder vi også i Saxos latiniserede navneformer. *Wiggi*, *Alfhild* og *Thyrwi* bliver populære som *Viggo*, *Alvilda* og *Thyra*. Andre navne optræder helt misforstået i nyislandske former som *Baldur*, *Gerdur* og *Ragnhildur*, for ikke alle romantikkens forfattere var lige gode til det oldnordiske.

Kongehuset førte an, den senere Christian IX og dronning Louise læste som alle andre danskere Ingemanns historiske roma-

ner og kaldte tre af deres børn *Dagmar*, *Thyra* og *Valdemar*. Det gjorde bestemt ikke navnenes popularitet mindre. Dåbsbarnet *Alexandra Dagmar Thyra Jørgensen* (Vor Frue sogn, København) fik således i 1876 alle de tre kongedøtres navne. Senere tog kongefamilien også navnene *Axel*, *Erik*, *Knud*, *Oluf* og *Aage* i brug.

ENGELSKE NAVNE

Den nordiske navnerenæssance varede som nævnt ude på landet helt op til omkring år 1900, men da var københavnernes for længst startet på helt nye navnemoder. Da man endelig havde forladt de traditionelle opkaldelsesmønstre, var der uanede kilder at øse af. I 1857 bliver den senere kvindesagskvinde *Mary Bess Westenholz* født, og det er et af de tidligste eksempler vi har på engelske fornavne til danske børn. Før 1850 kunne danske forfattere og oversættere (med ganske enkelte undtagelser, således digteren Steen Steensen Blicher) hverken tale eller forstå engelsk, og den engelske litteratur man læste, hovedsagelig Shakespeare, var oversat til dansk fra tyske udgaver. Derfor fik vi de engelske kongenavne *Charles*, *Henry*, *John*, *James* og *William* i de tyske former *Carl*, *Henrik*, *Johan*, *Jacob* og *Wilhelm*. og i år 2003 taler vi stadig om *Wilhelm Erobreren*, om kong *Johan uden Land* (men i Robin Hoods saga kalder vi ham *Prins John*!) og i Shakespeares historiske dramaer om *Henrik IV* og *Henrik V*.

I midten af 1800-tallet vender billedet. Romanforfatterne Dickens, Marryat og Scott er nogle af de første engelske forfattere der bliver oversat direkte fra engelsk til dansk, og en mængde engelske fornavne begynder at dukke op i de danske dåbslister, drengenavnene *Alfred*, *Arthur*, *Charles*, *Edmund*, *Edward*, *Edwin*, *Harry*, *Henry*, *John*, *Richard*, *William* og pigenavnene *Agnes*, *Annie*, *Betty*, *Edith*, *Emmy*, *Enid*, *Erna*, *Fanny*, *Grace*, *Harriet*, *Henny*, *Jenny*, *Lilly*, *Mary*, *Nelly*, *Sally*.

LANGE NAVNE – OG KORTE

Mange af de engelske navne er kortformer eller kælenavne, og det er ikke noget tilfælde, men en reaktion mod flere hundrede års alenlange fornavne og dobbeltnavne. Der er nemlig mode i navnelængder som der er det i kjolélængder. Efter en periode med meget lange navne kommer der ofte en tid med ultrakorte navne. Omkring år 1900 kunne man ikke få især kvindenavnene korte nok. Selv hvor man stadig foretrak kvindenavne der var afledt af mandsnavne, var det nu helt andre navne der dominerede. Nu hed man ikke længere *Caroline*, *Ernestine*, *Laurentse* og *Pauline*, men *Carla*, *Erna*, *Laura* og *Paula*.

RUSSISKE NAVNE

Den engelske litteratur er ikke alene om at skabe navnemode i 1800-tallet. I århundredets sidste halvdel begynder danskerne at læse russisk litteratur (først og fremmest Tolstoj, Tjekhov og Turgenev), og det giver os især en mængde russiske kvindenavne, *Anja*, *Irina*, *Kathinka*, *Katja*, *Nina*, *Olga*, *Sonja*, *Vera*, *Xenia* etc. Christian IXs svigersøn zar Aleksandr III var en populær sommergæst i Danmark, og sønnen prins Vilhelm (den senere kong Georg I af Grækenland) ægtede den russiske storfyrstinde Olga. Også det gjorde afstanden til det store, fjerne Rusland mindre.

ROMANTISMENS NAVNEVALG

Romantikken blev i midten af 1800-tallet afløst af romantismen, som dyrkede 'lokalkolorit' og hentede sine motiver fra fjernere himmelstrøg, særlig Sydeuropa og det nære Østen. Og som reaktion på Den nordiske navnerenæssance får vi i sidste halvdel af århundredet en mængde 'eksotiske' navne, italienske, spanske, græske, latinske, arabiske. Det er navne som *Alberto*, *Amandus*, *Angelo*, *Antonio*, *Bianco*, *Camillo*, *Ignatz*, *Marius*, *Marinus*, *Oktavius*, *Ro-*

saurus, Sextus, Sylvester, Theodosius, Bianca, Carmen, Dolores, Elvira, Fernanda, Gabriella, Gulnare, Gurli, Inez, Irene, Isabella, Leila, Olivia, Rita, Rosalia, Rosalinde, Suleika, Suleima, Sylvia, Veronika og *Viola*. Mange af navnene får vi gennem Shakespeares lystspil som jo ofte udspiller sig i en romantisk sydeuropæisk fortid.

ALMUENAVNENES ÅRHUNDREDE

1800-tallet havde givet os navne fra alverdens riger og lande, fra de islandske sagaer til 1001 nats østerlandske eventyr. Der var kun én kilde man ikke havde udnyttet, og det var de gode gamle danske almuenavne, 'bondenavnene' som jo i deres oprindelse hverken er gode danske eller bondenavne, men middelalderens helgennavne som de havde udviklet sig og levet videre i al ubemærkethed ude på landet, mens adelen og borgerskabet dyrkede fremmede navne og navnemoder.

Nu kom de til ære og værdighed igen. 1900-tallet er frem for noget almuenavnenes århundrede.

I ældre tid vekslede almuenavnenes popularitet stærkt fra egn til egn. Således var *Ole, Jens* og *Anders* østdanske navne, mens *Hans* og *Chresten/Christen* var populærest i Jylland. *Rasmus* var det tredjealmindeligste navn på Fyn i 1600-tallet, men til gengæld ikke populært nogen andre steder. Da almuenavnene bliver populære i 1900-tallet tager hele befolkningen dem til sig, og såvel de geografiske som de sociale forskelle bliver udvisket.

Den nordiske navnerenæssance startede som nævnt med et brag i begyndelsen af 1800-tallet. Med almuenavnene er det anderledes. Når de kommer til at dominere næsten hele vort århundrede, skyldes det at navnene bliver populære lidt efter lidt og over flere generationer.

Først kommer *Erik* og *Jørgen*. *Erik* er modenavn nummer et på de danske frekvenslister fra 1910 til 1945, altså i 35 år. Det må være

det længstlevende modenavn Danmark har haft. Men da 60 % af dåbsbørnene fik navnet som andet fornavn (*Hans Erik, Poul Erik, Svend Erik*), falder navnet ikke nær så meget i øjnene som fx 50ernes ubestridte modenavn nummer et *Jan* der som regel bæres som første eller eneste fornavn. *Eriks* og *Jørgens* børn får også almuena-vne, men i 40erne er det *Ole, Hans, Jens, Niels* og *Per* der dominerer. *Søren* er modenavn i 50erne, og *Lars, Claus* og *Jesper* top- per listerne i 60erne. Først i 70erne kommer *Morten, Anders, Jacob, Mikkel, Rasmus* og *Mads* på frekvenslisterne. Og de er stadig populære i år 2003. *Jørgen* kan altså være far til *Ole*, bedstefar til *Jesper* og oldefar til *Rasmus*.

KORTNAVNE TIL PIGERNE

Pigernes første almuena-vne er *Else, Inger, Karen* og *Ellen* som er modenavne 1910-20. Men navnemoder er meget ofte forskellige for de to køn, og almuena-vnene fik slet ikke samme betydning for pigerne som for drengene. I mange hundrede år havde man i hverdagen brugt kælenavne eller kortformer som *Grethe, Hanne, Jette, Lise, Lone, Sine, Trine* etc. til de meget lange pigena-vne. Det nye er at disse velkendte kortformer nu bliver taget i brug som officielle fornavne. *Grethe* (af *Margrethe*) som bliver modenavn omkring 1910, er frekvenslisternes første eksempel på et sådant kælena-vn som officielt døbenavn. Senere følger *Birthe* (af *Birgitte*), *Bente* (*Benedikte*), *Jette* (*Henriette*), *Hanne* (*Johanne*), *Lene* (*Helene* og *Magdalene*), *Lone* (*Abelone*), *Lise* (*Elisabeth*), *Gitte* (*Birgitte*), *Dorthe* (*Dorothea*), *Rikke* (*Frederikke*) og mange andre.

Pigernes kortnavnemode har ligesom drengenes almuena-vnemode varet det meste af 1900-tallet, det er kun navnene der skifter. I 80erne og 90erne er de populære kortnavne *Ditte, Fie, Line, Mia, Mie, Rikke, Sine, Stine, Tine* og *Trine*.

DEN ANDEN ENGELSKE NAVNEBØLGE

Under Den anden verdenskrig havde Danmark i fem år været afskåret fra alle kulturpåvirkninger fra England og USA. Den begejstring for alt hvad der var engelsk og amerikansk som nu åbent kunne vises, gav sig udslag i en sand eksplosion af engelske fornavne, især drengenavne, der hvad angår det samlede antal leksikalske navne næppe har set sin lige, siden de kristne personnavne erobrede Danmark i højmiddelalderen: *Benny, Billy, Charlie, Freddy, Jackie, Jerry, Jimmy, Johnny, Kenny, Micky, Tommy, Willy*. Listen fortsættes i det uendelige. Der var mange navne, men til gengæld opnåede de fleste af dem aldrig særlig høje procenttal. *Johnny* blev denne navnemodes eneste modenavn.

Der var også pigenavne, *Alice, Connie, Evelyn, Gail, Helen, Jane, Jean, Jessie, Joan, June, Marian, Nancy, Patricia*. Men de faldt ikke så meget i øjnene som drengenavnene der for størstedelens vedkommende var kælenavne med den letgenkendelige endelse *-y* (*Benny, Tommy, Willy*). Flere af pigenavnene (fx *Alice* og *Nancy*) var da også 'gangangere' fra den første bølge af engelske fornavne i 1800-tallet.

Som med almuenavnene blev ikke alle de engelske fornavne populære på én og samme tid. *Johnny* var populært i 50erne, men *Dennis, Brian, Kenneth, Mark, Mike* og *Oliver* er først kommet til i de seneste 20-30 år. Og det allernyeste skud på stammen er *Kevin* som jo nok skylder den amerikanske filmstjerne Kevin Costner sin popularitet.

KORTE NAVNE – OG LANGE

Ikke alle forældre valgte at give deres børn engelske navne. Muligvis fordi man ret hurtigt opdagede at de velhavende og de veluddannede ikke gav deres børn navne af denne type. De foretrukne danske fornavne i 40erne og 50erne er ultrakorte: Enstavelsesnav-

ne til drengene og sostavelsesnavne til pigerne og helst ikke mere end fire bogstaver! Her passede de mange kortnavne til pigerne fint ind. Det er drengenavne som *Finn, Jan, Per, Kim, Kurt, Steen* og pigenavne som *Anne, Lene, Lis, Lone* og *Pia*.

Reaktionen mod de meget korte navne udeblev ikke. I 60'erne og 70'erne begynder 'oldeforældrenavnene' at komme på mode. *Jans* og *Pias* børn får genoptagne fornavne fra 1700- og 1800-tallet der ofte er tre gange så lange som deres forældres navne. De kommer til at hedde *Christian, Michael, Christoffer* og *Christina, Charlotte, Kathrine* og *Pernille*.

BIBELSKE DRENGENAVNE

I 80'erne og 90'erne går drengenavnene og pigenavnene igen forskellige veje. I en tid hvor de fleste kirker står halvtomme, bliver det pludselig moderne at give drengene bibelske navne. *Benjamin, Daniel, David, Jonas, Simon, Mathias, Tobias* og *Zacharias* begynder at dukke op i dåbslisterne. *Mathias* bliver så populært, at det er modenavn nummer ét i 1995.

Bibelnavnemoden er her stadig i det ny årtusinde blot med nye favoritnavne. De senest tilkomne navne er *Elias, Gabriel, Isak, Jonathan, Lucas, Marcus* og *Silas*. Og *Elias, Lucas* og *Marcus* har fremtiden for sig.

Pigenavnene deler slet ikke denne forkærlighed for bibelske navne. Kun *Sara(h)* og i de allerseneste år *Hannah* og *Rebekka* repræsenterer de bibelske navne på spindesiden. Pigerne får derimod franske og italienske navne som *Camilla, Claudia, Isabella, Josefine, Michelle, Nathalie, Simone* og *Stephanie*, navne der nok er set før i Danmark, men aldrig nogensinde har været så populære som de er nu.

DEN ANDEN NORDISKE NAVNERENÆSSANCE

90'ernes navnemode gik også andre veje. I Danmarks Statistiks oversigt over hvilke navne der i tidsrummet 1985-94 blev givet som første fornavn til de nyfødte børn, finder vi blandt de populære navne gamle nordiske mandsnavne som *Aksel/Axel, Asbjørn, Asger, Ebbe, Erik, Eske, Eskil(d), Gorm, Halfdan, Hjalte, Holger, Kjartan, Kåre, Lauge, Sigurd, Thor, Thure, Tjalfé, Uffe* og kvindenavnene *Astrid, Freja, Frigg, Ingrid, Ragnhild, Sigrid* og *Sif*. *Freja* er allerede et modenavn, og *Aksel, Asbjørn, Asger, Sigurd, Thor, Astrid* og *Sigrid* er gode kandidater til titlen 'Morgendagens modenavn'. Der er ingen tvivl om at Den nordiske navnerenæssance er her igen.

TILBAGE TIL ÅR 1900

Men hvad sker der nu? Ligesom man havde vænnet sig til at pigerne skulle hedde *Josefine, Laurine* og *Stephanie* dukker *Emma* pludselig i 1995 op på listen over årets modenavne. Et af de ultrakorte pigenavne fra år 1900. Og hun er kun toppen af isbjerget. I løbet af få år kan vi nikke genkendende til *Agnes, Alma, Asta, Carla, Clara, Frida Kamma, Linnea, Martha, Paula, Rosa, Stella* og *Thea*. Og til drengenavnene *Albert, Alfred, Anton, Carl, Emil, Gustav, Johan* og *Johannes, Julius, Laurits, Marius, Oscar, Sofus, Theodor, Victor* og *William*.

Og med disse navne er fornavnemodens faste turnus rykket en generation længere frem, fra 1850erne til 1890erne. For mig er de ikke oldeforældrenavne, men navne på levende personer i mine bedsteforældres generation fra min tidligste barndom i 40erne. Men for den yngre og navngivende generation som aldrig har kendt en stramtandet tante Martha eller en mavesur onkel Sofus har disse navne nu oldeforældrenavnene magi og er dermed æstetisk acceptable. Og hvis bedsteforældrene synes det er forfærdeligt at kalde et lille barn *Alfred* eller *Carla* i år 2003 gør de klogest i at

holde den mening for sig selv! For denne navnemode er kommet for at blive et godt stykke tid ind i det nye millennium.

MORGENDAGENS MODENAVNE

Indtil 1970 var vores statistiske viden om de danske fornavne bygget på ret begrænset og mere eller mindre tilfældigt indsamlet materiale. Men i 1968 blev det centrale personregister (CPR) oprettet, og hele den danske befolkning med dens fulde navnekombinationer og mange andre oplysninger sat på EDB. Ikke alle var lige begejstrede for den udvikling, men for personnavneforskningen var det intet mindre end et mirakel at man nu kunne få fuldstændige oplysninger om befolkningens navneskik. Nu kunne man ikke blot tælle de mest almindelige fornavne og efternavne op, men også fordele samtlige Danmarks personnavne på forskellige landsdele og tidsperioder.

De allerseneste år har oplysninger fra Danmarks Statistik faktisk også givet os mulighed for at spå om fremtidens navnemoder og modenavne. Siden 1985 har vi fortegnelser over hvilke navne der år for år er givet som første fornavn til nyfødte danskere. Og ved at følge de enkelte navnes bevægelser gennem årene kan man se, hvilke navne der er på vej opad med kometfart for at ende som morgendagens modenavne. – *Med mindre* noget helt uforudset skulle indtræffe, for det er jo, som Storm Petersen sagde, “vanskeligt at spå, især om fremtiden.” Men den nærmeste fremtid inden for den danske fornavnebestand kunne se ud som denne liste over 25 modenavnekandidater:

Axel	Agnes
Albert	Agnethe
Anton	Alma
Asbjørn	Andrea
Asger	Asta
August	Astrid
Carl	Ellen
Elias	Filippa
Gustav	Frida
Hjalte	Helena
Holger	Isabella
Johan	Jennifer
Johannes	Jessica
Jonathan	Johanne
Julius	Linnea
Kevin	Liva
Laurits	Luna
Malthe	Malou
Marius	Melanie
Noah	Mille
Oscar	Mira
Sigurd	Oline
Sofus	Olivia
Thor	Rebecca
William	Rosa

LITTERATUR

- Danmarks Statistiks fornavnelister 1985-94. Utrykt, Institut for Navneforskning.
- Kisbye, Torben, 1984: Bonum nomen est bonum omen. I: *Studia anthroponymica Scandinavica* 2.
- Lerche Nielsen, Michael, 2000: Hvad skal barnet hedde? 14. udgave. Kbh.
- Meldgaard, Eva Villarsen, 1993: Navnemode og modenavne. 2. udgave. Kbh.
- Meldgaard, Eva Villarsen, 1999: Morgendagens modenavne. Kbh.
- Meldgaard, Eva Villarsen, 2002: Den store navnebog. 5. udgave. Kbh.
- Søndergaard, Georg, 1975: Hvad hedder barnet – og hvorfor? 5000 drenge- og pigenavne. Kbh.
- Søndergaard, Georg, 1979: Bogen om personnavne. Oprindelse. Historie. Udbredelse. Kbh.

EVA VILLARSEN MELDGAARD F. 1938. PENSIONERET LEKTOR, KØBENHAVNS UNIVERSITETS INSTITUT FOR NAVNEFORSKNING. FORNAVNEKONSULENT FOR KIRKEMINISTERIET. DR.PHIL. 1990 PÅ AFHANDLINGEN STUDIER I KØBENHAVNSKE FORNAVNE 1650-1950. HAR ENDVIDERE SKREVET ARTIKLER OG BØGER OM PERSONNAVNE OG DYRENAVNE.